

BETEGÁPOLÓ IRGALMASREND
MAGYARORSZÁG

Karácsony a megváltásba vetett hitünk ébresztője

„Az Ige megtestesült Názáretben” zeng joggal Karácsonykor az ének.

Jézusban Isten örök Igéje jelent meg közöttünk emberi testet öltve. Azzal, hogy az Ige emberré lett, világunk Isten világa, időnk az Örökkévaló ideje, történelmünk a változatlan Isten történelme lett.

Az Ige megtestesülésével Isten magára vette a világot, személyes egységbe lépett vele, az egész teremtet világ pedig belenőtt Istenbe anélkül, hogy Istenné válna.

Ez, mint az első Karácsonykor, most is észrevétlenül válik a történelem rejtett értelmévé. Nem rendszerváltozást hoz, hanem az ember lassú, belső átalakulását.

Jézus programja azt akarja, hogy az ember kezébe kerüljön a világ kormányzása, s ehhez legyen ereje és felelősségtudata is. Ez az ember, nem Isten koporsójára állítja a trónját, hanem Krisztus Evangéliumára.

Ebből következik a történelem helyes értelmezése. Az idő nem örök körforgás, amint az antik világ képzelte, nem örök visszatérés, Nietzsche szavaival élve, nem kaleidoszkóp, amelyben ugyanazok az elvek variálódnak. A történelemnek iránya van.

Számunkra nincs „tisztá jelenidő”, mert minden pillanatnak egyformán vonatkozása van a múlttal, Jézus a kezdet, az Alfa, és a jövővel, Jézus a vég, az Omega. A történelmi idő a múlt terhét hordozza és a jövő vonzása alatt áll. A történelmi ma szervesen épül bele a kezdetbe és a végbe: Arcal a teljesség felé élünk, s alapállásunk a remény!

Korunk a fölfelé irányuló transzcendencia helyébe az előre mutató transzcendenciát állította, s szinte a végtelenbe tágitotta a horizontális jövőt. Az embert úgy állítja be, mint aki szakadatlanul képes fölülmúlni önmagát, és a társadalmi tettet, mint a jobb és igazságosabb világ határtalan megvalósítását. Ez a szemlélet nem reális. A történelem nemcsak haladás, hanem visszaesés is, nemcsak építés, hanem rombolás is (háború), nemcsak szocializálódás, hanem erőszak is (terrorizmus). A fejlődéssel nemcsak a jó, hanem a rossz akusztikája is növekszik, mint búzában a konkoly. Akik ezt szenvedik, azok föladják a reményt és rezignációba menekülnek.

A keresztény remény vallja s mutatja, hogy nemcsak az előremutató transzcendencia motivál, hanem a fölfelé mutató transzcendencia is. Föladatunk nemcsak reménykedni, hanem belekapaszkodni a világ fejlődésének tengelyébe és nem engedni, hogy az ember eltérüljön végső céljától. Biztosítani kell a fölfelé tartó mozgást is, hogy Isten legyen a végső cél, és ne a bálvány: Pénz, Élvezet, Hatalom, hogy a szellem uralja az anyagot, s ne megfordítva, hogy a civilizáció ne szakadjon el a kultúrától, hogy ne az ember legyen a végső fórum, hanem az Isten.

Mindez nagyon is konkrét, nagyon is evilági program. A megváltásba vetett hitünk, nem megváltás a világtól, hanem megváltás a világgal.

Hinni a jövőben, ez számunkra: Hinni Jézus Krisztusban!

Sok nevet adtak már korunknak. Talán legjobban illik rá: A válságok kora!

A politikai és gazdasági válság együtt halad a művészet és a gondolkodás válságával. Már jó ideje farkasszemet nézünk saját arcunkkal és nem ismerjük önmagunkat. Vajon ki tudja meglátni könnyei mögött a reményt, és ki képes meghallani a dalnak mondott „ordítás” mögött a kétségbeesést? Miután megtanították velünk, hogy szabadság valójában nincsen, s ezt el is hittük, most felelőtlenül szabadítjuk fel magunkat minden érték, hagyomány és erkölcs alól. Valamennyi társadalmi, vallási és logikai korlátot elsöpörtünk, csupán azért, mert a múltból származik.

A válság sohasem a valóságokban van, hanem a valóságtól való elszakadásban. A céltalan élet erkölcsi válságba, az értelmetlen élet pedig neurózisba vezet. Csakhogy az embernek nem csupán tettei vannak, hanem magatartása is. A magatartás pedig mértéket tételez fel. Kell, hogy legyenek mértékeink, legyen hitünk, filozófiánk, világnézetünk, de nem maga-csinálta elmélet, törékeny gondolat-konstrukció, hanem a valóságok világából való.

Megköszöntük-e már, hogy nekünk van ilyen végső elvünk, amire minden visszavezethető?! Ez az Atya akarata, Aki szeret minket!

Szegény kortársaink egymásnak ellentmondó örökségekből élnek, innét a válság!

Jézus nemcsak eszményeit hagyta itt, nemcsak inspirál, lelkesít és eligazít, az Ige ma is megtestesül: Ember az emberek között, mai ember a mai emberek között.

Jézus bennünk akar élni és általunk akar élni, hogy a teremő Isten gondolata érvényesüljön a teremtés emberi folytatásában, hogy a megváltó Isten irgalma érvényesüljön az ember zsákutcáiban, és a megszentelő Isten kegyelme érvényesüljön ott, ahol képességeink véget érnek, de vágyaink nem.

Isten akarata dolgozik a fizikában, a kémiában, a biológiában, asztronómiában, meteorológiában, Isten akarata dolgozik a történelemben is, de itt kizárólag mi általunk. Isten akarata itt is érvényesül, de nem nélkülünk.

Programunk páratlan: Az Atya akaratát belevinni a világba, a Fiú szeretetét a társadalomba, a Szentlélek ajándékait az intézményekbe, hogy a hatalom az igazságot szolgálja, hogy az igazságot túlszárnyalja a szeretet és hogy a megtorlás helyébe a megbocsátás lépjen.

2022 Karácsonyán Jézus ajándékával árásszuk el a világot, győzzük le a háborút:

Viszonozzuk a rosszat jóval!

Tisztelettel:

P. Kozma Imre OH

irgalmasrendi szerzetes

a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke